

DZIENNIK USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 16 stycznia 1951 r.

Nr 2

T R E S C:

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

Poz.:	7 — z dnia 3 stycznia 1951 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie mieszkań służbowych i mieszkań pracowniczych	9
	8 — z dnia 3 stycznia 1951 r. w sprawie koncesjonowania garbarń futrzarskich	9
	9 — z dnia 3 stycznia 1951 r. w sprawie ustalenia siedziby i właściwości terytorialnej wyższego urzędu górniczego	10
	10 — z dnia 8 stycznia 1951 r. w sprawie obowiązku uiszczenia zaliczki na podatek gruntowy za rok 1951	10

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

11 — z dnia 3 stycznia 1951 r. w sprawie wywozu mienia ruchomego z obszaru Ziemi Odzyskanych	11
--	----

R O Z P O R Z Ą D Z E N I A:

12 — Ministra Finansów z dnia 8 stycznia 1951 r. w sprawie terminu wpłacania wkładów oszczędnościowych przez uczestników funduszu B-rolnictwa Społecznego Funduszu Oszczędnościowego	11
13 — Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 stycznia 1951 r. w sprawie trybu ujawniania w księgach wieczystych przeliczenia wierzytelności hipotecznych	11
14 — Ministra Szkół Wyższych i Nauki z dnia 9 grudnia 1950 r. w sprawie zmian organizacyjnych w niektórych szkołach wyższych	12
15 — Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 2 listopada 1950 r. w sprawie obrotu zbożem i głównymi przetworami zbożowymi	12
16 — Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 30 listopada 1950 r. w sprawie przemiału zbóż	14

7

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 3 stycznia 1951 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie mieszkań służbowych i mieszkań pracowniczych.

Na podstawie art. 15 ust. 2 dekretu z dnia 28 lipca 1948 r. o najmie lokali (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 51, poz. 479) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 21 czerwca 1950 r. w sprawie mieszkań służbowych i mieszkań pracowniczych (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 257) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 22 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 22. 1. Pracodawca dokona do dnia 31 marca 1951 r. przydziału lokali mieszkalnych zajmowanych przez pracowników w dniu dokonania przydziału, jeżeli lokale te w myśl niniejszego rozporządzenia uważa się za mieszkania służbowe lub pracownicze.“;

2) w § 22 ust. 2 wyrazy „do dnia 31 grudnia 1950 r.“ zastępuje się wyrazami „do dnia 31 marca 1951 r.“

3) w § 22 ust. 3 wyrazy „do dnia 31 marca 1951 r.“ zastępuje się wyrazami „do dnia 30 czerwca 1951 r.“

§ 2. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów i wszystkim ministrom.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

8

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 3 stycznia 1951 r.

w sprawie koncesjonowania garbarń futrzarskich.

Na podstawie art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o zakładaniu nowych przedsiębiorstw i popieraniu prywatnej inicjatywy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 18) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wszystkie garbarnie futrzarskie, zarówno istniejące jak i nowopowstałe, mogą być prowadzone jedynie po uzyskaniu koncesji.

2. Za garbarnie futrzarskie w rozumieniu niniej-

szego rozporządzenia uważa się przedsiębiorstwa, trudniące się wyprawianiem skór z włosami na futra, z zachowaniem włosów.

§ 2. Koncesji udziela Minister Przemysłu Lekkiego w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 3. Podanie o koncesję winno zawierać:

- 1) imię i nazwisko lub firmę ubiegającego się o koncesję oraz jego miejsce zamieszkania lub siedzibę,
- 2) opis przedsiębiorstwa, określający rodzaj i ilość maszyn i urządzeń,
- 3) plan finansowania produkcji z podaniem rodzaju i wysokości kapitałów przeznaczonych dla założenia i prowadzenia przedsiębiorstwa.

§ 4. Akt koncesji wymieni osobę koncesjonariusza i miejsce położenia przedsiębiorstwa, jego zakres i przedmiot działania oraz szczególne warunki koncesji.

§ 5. Podanie o udzielenie koncesji (§ 3) na dalsze prowadzenie istniejącej garbarni futrzarskiej należy złożyć w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Minister Przemysłu Lekkiego może w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego cofnąć koncesję, udzieloną na podstawie niniejszego rozporządzenia.

§ 7. Istniejące garbarnie futrzarskie zaprzestają swej działalności i podlegają likwidacji:

- 1) po upływie terminu, przewidzianego w § 5, w przypadku niewniesienia w tym terminie podania o udzielenie koncesji,
- 2) w ciągu jednego miesiąca od dnia doręczenia decyzji Ministra Przemysłu Lekkiego, zawierającej odmowę lub cofnięcie koncesji.

§ 8. W razie prowadzenia garbarni futrzarskiej bez koncesji stosuje się odpowiednio przepisy art. 140 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) z późniejszymi zmianami.

§ 9. 1. Przepisów niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do garbarni futrzarskich, stanowiących przedmiot działalności lub część składową przedsiębiorstw państwowych, central spółdzielczo-państwowych oraz przedsiębiorstw, pozostających pod zarządem państwowym.

2. Minister Przemysłu Lekkiego w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w drodze zarządzenia, ogłoszonego w Monitorze Polskim, może zwolnić poszczególne kategorie garbarni futrzarskich od obowiązku uzyskania koncesji.

§ 10. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Przemysłu Lekkiego.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

9

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 3 stycznia 1951 r.

w sprawie ustalenia siedziby i właściwości terytorialnej wyższego urzędu górniczego.

Na podstawie art. 189 prawa górniczego (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 85, poz. 654, z 1938 r. Nr 91, poz. 627, z 1947 r. Nr 24, poz. 93 i Nr 65, poz. 383) zarządza się, co następuje:

§ 1. Siedzibą wyższego urzędu górniczego jest miasto Katowice.

§ 2. Terytorialny zakres działania wyższego urzędu górniczego obejmuje cały obszar Państwa.

§ 3. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1947 r. o ustaleniu siedzib i właści-

wości terytorialnej wyższych urzędów górniczych (Dz. U. R. P. z 1948 r. Nr 2, poz. 4).

§ 4. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Górnictwa.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

10

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 8 stycznia 1951 r.

w sprawie obowiązku uiszczenia zaliczki na podatek gruntowy za rok 1951.

Na podstawie art. 13 ust. 2 i art. 14 ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 250) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wprowadza się dla podatników podatku gruntowego obowiązek uiszczenia bez wezwania organu finansowego w terminie do dnia 28 lutego 1951 r. zaliczki na podatek gruntowy za rok 1951 w wysokości 60% wymiaru podatku, ustalonego za rok 1950.

2. Przy ustalaniu kwoty zaliczki (ust. 1) uwzględnia się ulgi, przyznane podatnikom podatku gruntowego na podstawie art. 11 ust. 1—5 i art. 15 ust. 2 pkt 1) lit. b) ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o podatku gruntowym oraz rozporządzeń Ministra Finansów z dnia 15 września 1950 r. w sprawie obniżenia podatku gruntowego dla członków zrzeszeń uprawy ziemi (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 392) i z dnia 18 października 1950 r. w sprawie obniżenia podatku gruntowego podatnikom, których grunty weszły w skład rolniczych spółdzielni produkcyjnych lub zrzeszeń uprawy ziemi (Dz. U. R. P. Nr 48, poz. 438).

§ 2. 1. Podatnikom podatku gruntowego, objętym

zobowiązaniami, wynikającymi z planowego skupu zboża w roku gospodarczym 1950/51, wysokość zaliczki, określonej w § 1 ust. 1, obniża się do 50% wymiaru podatku, ustalonego za rok 1950, jeżeli podatnicy ci w terminie do dnia 31 grudnia 1950 r. dokonali dostaw zboża w ramach ustalonego rocznego planowego skupu oraz jeżeli ich łączna podstawa opodatkowania w roku 1950 nie przekraczała równowartości 10.800 zł.

2. Przy określaniu równowartości podstawy opodatkowania (ust. 1) przyjmuje się równowartość przeliczoną zgodnie z ustawą z dnia 28 października 1950 r. o zmianie systemu pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 459).

§ 3. 1. Podatnikom podatku gruntowego, objętym zobowiązaniami, wynikającymi z planowego skupu zboża w roku gospodarczym 1950/51, którzy nie dokonają w terminie do dnia 28 lutego 1951 r. dostawy zboża w ramach ustalonego rocznego planowego skupu zboża, wysokość zaliczki, określonej w § 1 ust. 1, podwyższa się do 75% wymiaru podatku, ustalonego za rok 1950.

2. Podatnicy, określani w ust. 1, obowiązani są